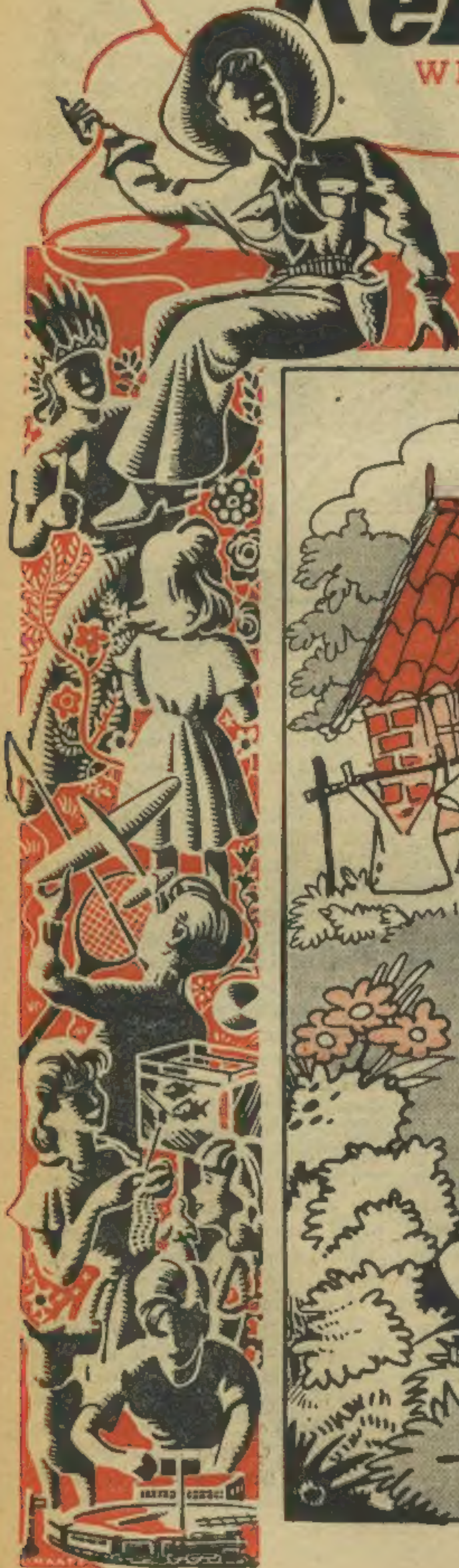
de Panorama
Rebellenclub
WEEKBLAD VOOR DE JEUGD

VIJFDE JAARGANG
No 29 — 17 JULI 1954

Alleen voor abonné's van PANORAMA 5 ct.

VOLENDAMMER BOERINNETJE

Hoe Grimpie toch de vis verdiende

Grimpie was een lief klein poesje, en moeder poes was dan ook erg trots op hem.

Zij hoopte maar, dat hij later een grote, sterke poes zou worden, die heel goed klimmen kon.

Moezepoes zei altijd: „Klimmen moet een poes goed kunnen, evengoed als lopen."

Op een middag nam ze Grimpie mee de tuin in.

„Kijk eens," zei ze, „kun je in 't topje van die boom klimmen? Als je het klaarspeelt, dan krijg je van mij een groot stuk vis!"

Moezepoes wees een boom aan. Het was een grote pereboom, maar het leek de kleine Grimpie wel een hoge berg toe. En dan moet je weten, dat hij nog nooit hoger geklommen was dan de vensterbank van de boerderij waar hij woonde.

Maar Grimpie hield dolveel van vis, en daarom probeerde hij toch om de boom te beklimmen....

Maar och, hij kon niet hoger komen dan de eerste tak, toen moest hij 't opgeven....

De volgende dag speelde Grimpie heel alleen op het grasveld.

Opeens kwam Bas de hond de tuin ingestoven.

„Woef.... woef," blafte hij naar Grimpie, „woef!"

De arme poes keek verschrikt in het rond, of hij ergens een veilige schuilplaats kon vinden. Het eerste wat hij zag was de pereboom.

Hupla, hop.... met zijn staartje recht omhoog, klom hij vlug de boom in. En hij hield eerst halt toen hij bij de top gekomen was.

Daar zat hij nu veilig en wel. En.... nu had hij het stuk vis eerlijk verdiend, waar of niet?

Zachtjes miauwde Grimpie even.... Toen ging hij doodstil zitten wachten tot de nare hond zou verdwijnen.

Bas stond luid blaffend onder de boom. Af en toe sprong hij tegen de stam omhoog.

Gelukkig maar, dat Bas niet klimmen kan, dacht Grimpie blij!

Na een poosje werd de hond moe van 't blaffen, en het wachten verveelde hem. Grommend verdween hij uit de tuin.

Grimpie keek eens naar beneden....

Nee, er was niemand meer in de tuin. Het gevaar was voorbij!

Voorzichtig zette hij een pootje op 'n andere tak, om de klauterpartij naar beneden te beginnen.

Ja, dat leek zo gemakkelijk, maar ooo.... wat viel dat tegen!

Wat waren die takjes glad.

Maar hij moest toch naar beneden zien te komen! De hele nacht in de boom blijven zitten, dat ging toch niet. Angstig begon Grimpie te miauwen. Even later kwam moezepoes de tuin ingewandeld.

Ze was op zoek naar Grimpie. Gelukkig hoorde ze hem roepen.

„Grimpie, waar ben je dan?" riep ze, terwijl ze overal zoekend rondkeek.

„Ik ben hier, moezepoes," miauwde Grimpie, „kijk, hier in de pereboom!"

Moezepoes kon haar ogen haast niet geloven. Maar toch zag ze Grimpie werkelijk op de bovenste tak zitten.

„Bravo, Grimpie! Je hebt 't stuk vis eerlijk verdiend. Kom nu gauw naar beneden," riep ze.

„Maar dat kan ik juist niet," riep de arme Grimpie. „Ik durf niet meer naar beneden."

Wat nu te doen?

Was Grimpie nu nog maar een klein babypoesje geweest!

Moezepoes zou hem dan met haar bek beetgepakt en naar beneden gedragen hebben. Maar nu hij zo groot geworden was, ging dat niet meer.

Gelukkig bracht de boer redding.

Hij zette een ladder tegen de hoge pereboom aan, want hij wilde wat peertjes gaan plukken.

VOLENDAMMER BOERINNETJE

Bij de voorplaat

Marretje uit Volendam,
Blijf eens even staan,
Ik wil jou, mijn beste kind,
Even kieken gaan.

Met je leuke muts van kant
En je frisse toet
Wordt je foto, Marretje,
Vast bijzonder goed.

'k Stuur hem naar Amerika
Of naar Engeland,
Waar ze hem dan stellig, hoor,
Zetten in de krant.

En dan staat er onder, zeg,
Hier is Nederland,
Dit is kleine Marretje,
Kwiek en bijdehand!

Witte klompjes heeft ze aan
En een strepen-schort,
Dat vast iedere dag opnieuw
Weer gestreken wordt.

Kijk, haar jakje is gebloemd,
't Mutsje is van kant,
Dat draagt iedereen, heus waar,
Ginds in Nederland.

„Holland is het klompenland,"
Zegt Amerika.
„Elk danst daar de klompen-
[dans,"
Stel je voor, ha, ha!

Marretje houdt Holland hoog,
Met haar muts van kant
En haar witte klompjes aan,
Kind van Nederland.

„Zo, zo, zit jij hier klaar om me bij de pluk te helpen?" vroeg hij lachend aan Moezepoes.

„Miauw.... miauw," antwoordde ze. En onderwijl keek ze angstig omhoog naar Grimpie. Die begon ook klaaglijk te miauwen.

„Wel, heb ik van mijn leven," riep de boer, toen hij Grimpie in de gaten kreeg, „daar zit me dat kleine beest in 't topje van de boom. Hoe ben je daar gekomen?"

Grimpie kon geen antwoord geven, zo blij was hij, toen hij zag dat de boer de boom in klom om hem te helpen.

En nog groter was zijn blijdschap, toen hij weer veilig en wel op de begane grond stond.

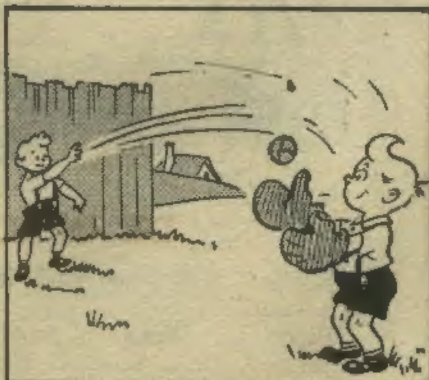
„En krijg ik nu toch een stuk vis, moezepoes?" vroeg Grimpie.

„Natuurlijk," antwoordde moeder poes, „kom maar mee. Je hebt 't eerlijk verdiend!" *Marja Corel*

UIT DE LUIERJAREN VAN SJORS

DE ALLEDAAGSE DINGEN

De kunst van het borduren

De grote Latijnse dichter Virgilius beweert dat de Phrygiërs de uitvinders der borduurkunst zijn geweest en hij noemde die geborduurde stoffen daarom: phrygliae of phrygonia. Maar het is een feit, dat alle volkeren, ieder voor zich, een zeer aparte wijze van borduren hebben gehad en nog hebben, die hun geheel eigen is, en die bepaald wordt door de gedaante

en de kleur der voorwerpen, die zij uitbeelden, en door de soorten stoffen, die ze gebruiken.

In Peru en Mexico borduurde men met goud, op de Zuidzee-eilanden met vederen en in het verre noorden met pelterijen. De Chinezen werken met platte en gedraaide zijde of met gesponnen boomschorsen. Zij maken ook randjes aan hun borduurwerk en die zijn meestal van verguld papier, dat op zijde is geregen.

De Indianen maken gebruik van gesponnen katoen op neteldoek en op gaas en weten hiermee kleine en grote meesterstukjes van borduurkunst te maken; de vrouwen van Georgië en Turkije borduren op gaas of krip (een dunne, doorzichtige en uit wol of zijde vervaardigde stof) en hun borduurwerk behoort hierdoor tot een van de lichtste soorten, die men kan vinden; het merkwaardige hierbij is, dat men in oude stukken ook nog allerlei muntstukken in het borduurpatroon verwerkt vindt. Het zijn werkjes, waarvan men werkelijk soms niet weet, wat men het meest moet bewonderen: de aard van het werk zelf of het eindeloze geduld, waarmee het tot stand wordt gebracht.

De vrouwen in Canada borduurden vroeger met hun eigen haren of met het haar van dieren; zij bootsten de planten en het uitlopen van bomen na met stukjes agaatsteen, of ze gebruikten slangevellen, die aan uiterst smalle reepjes waren gesneden. Ook pelzen van allerlei dieren kwamen voor dit soort werk in aanmerking.

Er zijn landen, die zich, zoals Italië en Frankrijk, een wereldnaam hebben weten te maken op het gebied van borduurkunst, en zelfs ons eigen vaderland heeft zich in dit werk met kralen, sajet, zijde, gouddraad enzovoort een volkomen verdiende ereplaats weten te veroveren. *v. L.*

DE OPSCHEPPER

Jantje: „Mijn broer gaat iedere dag met een auto naar zijn werk!"

Pietje: „O! Dan is hij zeker wel heel erg rijk!"

Jantje: „Helemaal niet! Maar hij is taxichauffeur."

SLIMME JOPIE

Toen Kareltje bij zijn vriend Jopie op bezoek kwam, zat deze heel rustig een brief te schrijven. Dat was niets bijzonders, maar wat Kareltje wel vreemd vond, was, dat Jopie heel, heel langzaam zat te schrijven, alsof hij nog in de eerste klas zat, terwijl hij reeds in de hoogste klas zat. Kareltje vroeg dan ook verbaasd:

„Wat doe je daar?"

„O," zei Jopie, „ik schrijf een brief aan mijn neefje!"

„Maar waarom schrijf je dan zo langzaam? Dat kan je toch veel vlugger doen!"

„Dat wel," antwoordde Jopie. „Maar mijn neefje is nog zo klein; hij kan nog niet zo vlug lezen, snap je?"

Wat is een vloedgolf?

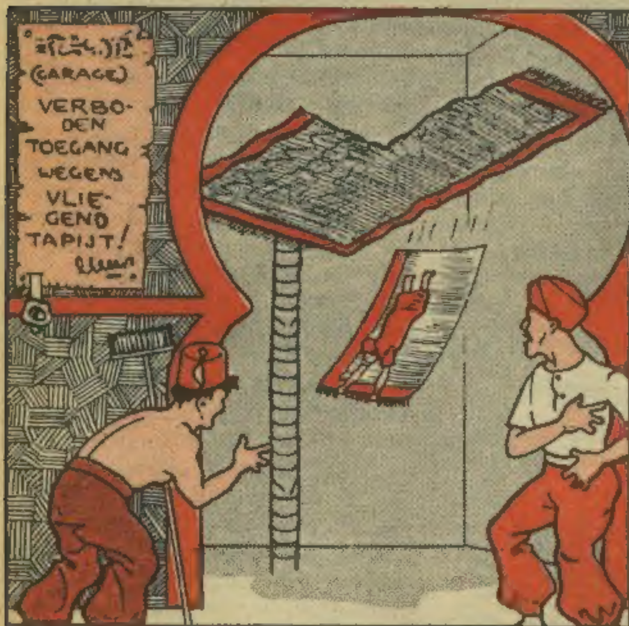

Vloedgolven hebben niets met de regelmatige eb en vloed te maken. Zij worden veroorzaakt door geweldige stormen of door aardbevingen.

Gewoonlijk zijn hevige winden op de oceaan oorzaak, dat het water in enorme golven tegen het land wordt gesmeten. Doch vloedgolven, welke door aardbevingen worden veroorzaakt, zijn veel erger.

Wanneer er onder de zee een aardbeving plaats heeft, wordt boven de plek waar dat gebeurt, 't water hevig bewogen. Een grote golf zet zich dan in beweging. Wordt die naar de kust voortgezweept en komt die bij een zeeëngte of iets dergelijks, dan vernietigt zij alles wat op haar pad komt. Soms kan een aardbeving bij de kust reeds een vloedgolf veroorzaken. Het water bij de kust wordt dan zeewaarts gestuwd en keert dan terug als een massieve muur van water. De haven van Callao in Peru werd in 1746 door een aardbeving en een vloedgolf op die manier geheel vernietigd.

WANDILO STAAT VOOR NIETS!

3. „Uitstekend," sprak Wandilo direct. „Ik ga meteen beginnen." Maar toen hij van zijn vader afscheid had genomen, mompelde hij: „Maar hoe ik het tot een goed einde moet brengen, is mij een raadsel. Die grootvizier is een woesteling en wil zijn baard natuurlijk zelf houden. Wabbel, de zwaardvechter, is nog nooit verslagen en er zijn in Landola minstens tienduizend bedelaars. Bovendien mag ik van mijn positie als koningszoon geen gebruik maken en mag ik alleen maar een hemd dragen opdat niemand mij zal herkennen. Maar ja, laat ik nu eerst maar naar die grootvizier gaan. Zal ik vaders vliegend tapijt gebruiken? Nee, dat is zo groot en opschepperig. Met een beetje minder kan ik ook wel toe. Ik knip er een hoek uit en dan heb ik een klein vliegend tapijtje." Dat deed Wandilo, tot stomme verbazing van de wachters.

4. Met zijn benen over de rand van zijn tapijtje bengelend, legde Wandilo vele kilometers af voordat hij de stad Azir zag, waar zich het paleis van de grootvizier bevond. „Nu wordt het al moeilijk," zei hij tot zichzelf. „Als ik bij die paleismuren daal, zien de wachters mij zeker en word ik opgepakt. Maar de wachters laten mij gewoon ook niet door." Op dat moment zag Wandilo onder zich een karavaan in de richting van het paleis trekken. „Hoera!" riep hij. „Dat is de oplossing. Met een beetje geluk kom ik nu die poort wel door. Ik ga tussen de bulten van een kameel zitten en trek mijn tapijtje over mij heen; dan denkt iedereen, dat die kameel een dromedaris is!" En werkelijk, zo kwam Wandilo ongemerkt de poort door.

(Wordt vervolgd)

Morgenwandeling

....die aan de akkerrand had staan dromen....

Gewoonte getrouw kiezen we de plekken waar een onhoorbare stap mogelijk is. Slechts nu en dan verraadt een onvermijdelijk geknerp van grind onze nadering. Schielijk huppelt een konijntje over het slingerende karrespoor. Een ree, die aan de akkerrand had staan dromen, verdwijnt met lichte sprongen in de struikruigte.

Aan de kim gloort groot en glanzend de rode zon. De zware sparren schijnen een muur van zwartgroen zoals ze afsteken tegen de lichte ochtendhemel. Verscholen tussen de breed afhangende takken ligt links een schilderachtig boerderijtje. Op het morsige, ingevallen dak fluit de deftig zwarte merel. Een Vlaamse gaai snoept in de oude boomgaard van de kersen. Rechts strekt zich een heerlijk afwisselend landschap uit. Akkers, hagen, bebloemde weiden en over de vijverspiegel nijgt een rij vlammend rode beuken.

Plotseling trekt een helder „twit, twit, twit" onze aandacht. Een menigte zwaluwen zwenkt heen en weer boven een steile zandafgraving. Een langstaartige ekster is de oorzaak van hun opwinding. De glanzend zwart-witte eierdief krimpt in elkaar bij elke snelle schijnaanval van de pittige luchtacrobaten. Aha! Zie je al die gaten in die rechte zandwand? Dat zijn de nesten van de zwaluwen. Oeverzwaluwen zijn het namelijk. Dat is gemakkelijk te zien aan de bruinige kleur en het ontbreken van lange staartpennen, zoals bij een boerenzwaluw. Het witte achterlijf, dat de huiszwaluw heeft, missen zij ook.

Op het laatst wordt het toch te bar voor de ekster. De kans om nog een eitje of een mals jong te pakken te krijgen is nu ook wel voor hem verkeken. Sierlijk gaat hij er vandoor. Enkele zwaluwen doen hem uitgeleide. Ja, die behendige muggensnappertjes zijn heus zo weerloos niet. De diefachtige Vlaamse gaaien hebben het ook dikwijls met hen aan de stok. En als het er om gaat een sperwer met veel kabaal van het terrein te jagen, kunnen de andere zangertjes altijd op hen rekenen als geduchte bondgenoten. Vertrouwend op hun weergaloze rapheid durven die racemachientjes alles aan. Eén vijand hebben de zwaluwen echter. Dat is de gevreesde boomvalk. Hij is het die hen in snelheid en wendbaarheid evenaart, zo niet overtreft.

Maar om nog even op die oeverzwaluwen terug te komen, als die eenmaal een zandhelling gevonden hebben, die naar hun zin is, zit die spoedig vol met hun nestgangen. Ze zijn buitengewoon ijverig met het graven. Als ze dan ook bij dat werk een steen tegenkomen, beginnen ze zonder aarzelen opnieuw. En stenen zitten er nog al wat in zulke zandgrond.

Genietend van de fraaie afwisseling, die het landschap ons biedt, wandelen we verder. Op een hekkepaal zaagt de geelgors zijn vredige deuntje: „si, si, si, si, sjèhhh." Een paar vrolijke kwikstaartjes dartelt dansend achter de grillige insecten aan. Boven de glanzend groene wei wiekelt een torenvalk. Even moeten we toch de verrekijker op hem richten. Zijn grijze kopje is strak omlaaggericht. De staart is als een rem sierlijk uitgewaaierd. Kijk, daar zakt het roodbruine rovertje enkele meters. Nogmaals een scherpe verkenningsblik. En dan stort hij neer. Een ogenblik blijft hij met opgestoken vleugels zitten tussen de helgele boterblommen en de paarse klaverproppen. Dan is hij weer los, een grauwe veldmuis hangt in een van zijn helgele grijpers. Triomfantelijk gaat zijn schelle roep hem vooruit, naar de hoge groep oude dennen, waar zijn horst moet zitten.

P.D.

...krimpt in elkaar bij elke felle schijnaanval...

ONZE WONDERE WERELD

MITHRIDATES DE GROTE WAS NIET ALLEEN EEN VEROVERAAR, MAAR OOK EEN GOED TALENKENNER. HIJ ONDERWIERP 22 VOLKEREN, MET WIE HIJ ZICH IN HUN EIGEN TAAL KON ONDERHOUDEN.

AL VIERHONDERD JAAR LANG BRENGEN DEZE FONTEINEN VAN TIVOLI MOOIE MUZIKALE KLANKEN VOORT.

EEN SPAANSE PRINSES KREEG EENS EEN OPGEVULDE KROKODIL TEN GESCHENKE VAN EEN EGYPTISCHE SULTAN. ZE WIERP HET GESCHENK DE DEUR UIT, MAAR WIST NIET DAT HET GEVULD WAS MET SMARAGDEN EN EDELSTENEN.

TOEN DE GRAAF VAN CHAMBORD TIEN JAAR OUD WAS, REGEERDE HIJ VIER UUR LANG FRANKRIJK ALS KONING HENDRIK V. HET VOLK BESTORMDE DIEZELFDE DAG HET SLOT VAN RAMBOUILLET (2 AUGUSTUS 1830) EN DE KONING TRAD AF.

Wat is het snelste levende wezen?

De mens is wel het schranderste wezen dat bestaat, maar hij is zeker niet het snelste. Op zijn best haalt hij vier- à vijfendertig kilometer per uur en dat nog maar over een korte afstand.

Een varken kan ongeveer drieentwintig kilometer per uur lopen en een goede hond vijftig tot vijfenvijftig kilometer per uur. Er zijn zelfs paarden geweest, die wel zestig kilometer per uur en meer haalden.

Toch zijn paarden niet de snelste viervoetige wezens. Er zijn hertensoorten, die wel vijfenzeventig kilometer per uur haalden, terwijl een cheetah, dat is een familielid van het luipaard, over de honderd haalt als hij in volle ren is. Wat de snelheid betreft wordt dit dier dan ook als het snelste viervoetige wezen beschouwd.

Alleen vogels gaan met nog grotere snelheden dan honderd kilometer. Er zijn vogels, zoals de gouden adelaars, die bijna tweehonderd kilometer snelheid bereiken, terwijl de havik een snelheid kan ontwikkelen, die tegen de driehonderd kilometer per uur aan ligt.

Dit dier wordt dan ook beschouwd niet alleen als snelste vogel, maar ook als het snelste levende wezen dat er bestaat.

KIT KARSON, DE HEL

LD VAN DE PRAIRIE

Van twee jongens en een huistelefoon

„Pas op voor die ruit!" riep Han. Maar zijn waarschuwing kwam net te laat. Met een luid gerinkel was de ruit gebroken. Beteuterd bleven de beide vrienden even staan.

Toen ging de deur open en kwam de buurman van Bert naar buiten.

„Mooie heren zijn jullie," mopperde hij. „Jij als zoon van een politieagent moest toch beter oppassen," ging hij tegen Bert verder.

Toen de jongens hem zeiden dat het hun erg speet en dat ze er voor zouden zorgen dat er de andere dag een nieuwe ruit in werd gezet, ging de buurman, nog mopperend, naar binnen.

Wat was er gebeurd?

Bert en Han waren twee heel goede vrienden. Ze zaten in dezelfde klas op school en woonden ook vlak bij elkaar. Als je in de kamer van Bert stond, kon je over een paar tuinen heen zo de kamer van Han zien.

De jongens vonden het wel vervelend dat ze niet náást elkaar woonden. Dan hadden ze 's avonds als ze uit het raam keken nog eens met elkaar kunnen praten. Ze hadden het al eens geprobeerd met lichtseinen, maar dat ging te langzaam.

Nu hadden ze er iets op gevonden.

Een oom van Han was verhuisd naar Canada. Die oom had thuis een heleboel fijne spullen zoals een oud radiotoestel, electrische bellen en nog veel meer.

Han had alles van hem gekregen. In een grote koffer had hij op een Woensdagmiddag samen met zijn vriend al die spullen gehaald. Thuis hadden ze alles eens goed bekeken en toen vonden ze iets waar ze heel veel plezier van konden beleven.

Een echte huistelefoon.

Nu konden ze, wanneer ze 's avonds elkaar nog iets wilden vertellen, heel deftig opbellen. Ze probeerden het eerst in de kamer. De bel deed het niet goed. Dat moest eerst in orde gemaakt worden. Een tijdje zaten ze te knutselen en Han haalde er zelfs een dik boek bij. Na een poosje lukte het hun en werkte alles prima.

Nu moesten ze nog een heel eind draad kopen. Samen telden ze de inhoud van hun spaarpotten na. Gelukkig, er zat genoeg in om het benodigde draad te kopen.

Zo waren ze op een vrije middag aan 't werk gegaan om de verbinding te maken.

Het werk was bijna klaar, toen Bert de ladder zo onhandig tegen het huis van buurman Peters zette, dat hij weggleed en door de ruit viel.

Natuurlijk moesten ze voor een nieuwe ruit zorgen en dat betekende weer een flinke hap uit hun spaarpot. Dat was reuze jammer, want ze wilden het oude radiotoestel ook nog in orde maken.

Maar het was nu eenmaal gebeurd, dus moest het radiotoestel maar even wachten.

Toen alles klaar was, gingen de jongens naar huis om hun telefoon te proberen.

„Ring!" ging de bel bij Bert.

„Hallo, met Bert Meulemans," zei hij deftig en aan de andere kant hoorde hij zijn vriend praten. Wel een beetje raar klonk het, maar hij kon het toch goed verstaan.

Lang konden ze niet meer spreken, want het was al laat geworden en het was hoog tijd om naar bed te gaan.

Met een gelukkig gevoel kropen ze onder de wol.

Traag kroop de maan langs de donkere hemel.

Alles was nu stil in de buurt. Alleen een paar katten slopen op hun wollen voeten door de tuinen. Maar verder was er geen levend wezen te ontdekken.

Han was die nacht wakker geworden. Dat gebeurde hem anders nooit. In het duister zag hij zijn telefoontoestel aan de muur hangen. Tevreden keek hij er naar. Daar konden ze nog heel wat plezier van beleven. Als de kabel nu maar goed bleef, want die hing maar altijd buiten. Wacht, hij zou eens kijken of alles nog goed vastzat.

Zachtjes schoof hij zijn raam wat verder op en stak zijn hoofd naar buiten.

Wat was het nu raar stil en donker. De kabel hing nog prachtig. Maar wat hoorde hij toch? Het leek wel of er iemand aan een slot morrelde. Hij keek nog eens scherp rond en verstijfde van schrik.

Aan de deur van meneer Peters stond een lange man te prutsen. Telkens hield hij even op en hief zijn hoofd luisterend omhoog. Hoe kwam hij daar, en wat nog belangrijker was: Wat deed hij daar?

Han begreep wel dat het heerschap niet met goede bedoelingen was gekomen.

Kon hij Bert's vader maar waarschuwen. Die was politieagent en zou die zaak wel onderzoeken.

Roepen durfde Han niet. Dan zou de dief, want dat was het vast, er zeker vandoor gaan.

Opeens dacht hij aan de telefoon. Dat was de uitkomst. In een wip stond hij bij het toestel en drukte op het knopje. Een-.... twee-.... driemaal. Zijn vriend sliep nogal vast, want er kwam geen antwoord. Nog maar eens proberen. O, wat duurde het allemaal lang. Han liep weer eens naar het raam om te kijken of de man er nog stond. Hij zag hem nog juist heel behoedzaam naar binnen gaan. Als Bert nu maar vlug wakker werd. Anders was het te laat. Weer drukte hij op het knopje. Toen er weer geen antwoord kwam was Han bang dat de telefoon stuk was. Maar opeens hoorde hij een zacht tikje en dan de slaperige stem van zijn vriend: „Hè, wat ben jij flauw, Han. Als je zo iedere nacht doet, neem je het toestel maar weer terug." Maar Han had geen tijd om op de boze woorden van Bert in te gaan. Hij vroeg of Bert's vader thuis was en toen dat het geval bleek te zijn, vertelde hij gejaagd wat er gebeurd was. Bert begreep wel dat het allemaal waar was. Hij kende zijn vriend wel zo goed dat hij wist dat hij daar geen grapjes mee zou maken.

Vlug wekte hij zijn vader. Die sprak ook nog even met Han en trok toen snel zijn uniform aan. Wat er verder gebeurde wist Han niet. Maar een halfuurtje later werd hij weer door de vader van zijn vriend opgebeld, die hem vertelde dat de inbreker al veilig op het politiebureau zat en dat Han de volgende ochtend ook even naar het bureau moest komen.

Han was er koud van geworden en kroop rillend in zijn bed. Van slapen kwam niet veel meer.

De volgende dag vertelde hij alles aan vader en moeder en er kwam ook een agent met het verzoek of Han even bij de commissaris kon komen.

Op het bureau waren ook de vader van Bert en meneer Peters en zowaar zijn vriend ook al.

„Daar is de jonge rechercheur," lachte de commissaris toen Han binnenkwam. Hij moest nu alles vertellen, wat hij die nacht had gezien.

Hij hoorde nu, dat de man die gepakt was een beruchte inbreker was, naar wie de politie al heel lang zocht.

Meneer Peters was blij dat alles zo goed was afgelopen. Hij had veel kostbaarheden in zijn huis, waar hij heel erg op gesteld was.

„Wat die ruit betreft," sprak hij, „die behoeven jullie niet te betalen. En ik heb gehoord dat jullie graag aan radio's knutselen. Nu, ik heb nog wel het een en ander thuis staan, waar je wat van kan maken. Dat hebben jullie wel verdiend."

Nu dat vonden de jongens maar wat fijn.

Van de commissaris kregen ze ook nog een pluim voor hun optreden.

Ze kwamen natuurlijk veel te laat op school, maar toen ze de meester alles verteld hadden en de andere kinderen hun spannende avontuur hoorden, waren ze de helden van de school.

Hij zag hem nog juist heel behoedzaam naar binnen gaan.

  De kleine knutselaar

Zeg het met apenootjes

Voor deze en andere figuren hebben we alleen wat stevig carton nodig en pijpenreinigers. Verder natuurlijk olienootjes in allerlei vormen en grootte.

Voor een kameel neem je een olienootje met een flinke „bult". Voor ogen en bek gebruik je een dotje inkt. Voor de staart een stukje wol. Voor de poten gebruik je de zo gemakkelijk buigbare pijpenreinigers. Voor de kameel kun je puntstokjes nemen.

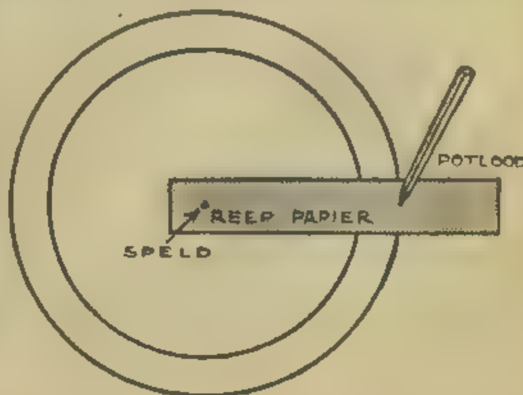
De olifant heeft wat meer bijstukken nodig: twee voor- en twee achterpoten, plus een slurf en een paar oren. Voor de slagtanden: twee tandenstokers.

Ontwerp nu zelf maar een nieuwe andere figuur.

N.B. De bijstukken bevestig je door een gleuf in het nootje te maken en daar het ene uiteinde van de reep in te klemmen.

GEEN PASSER EN TOCH EEN CIRKEL

Wil je een cirkel trekken van een bepaalde grootte, en je hebt geen passer bij de hand, doe het dan op de volgende manier. Neem een reep stevig papier. Prik dit reepje met een speld stevig vast in A. Maak een gaatje in B en steek daar de punt van je potlood door. En dan maar draaien. Hoe dichter punt B bij A ligt, hoe kleiner cirkel, en hoe verder B van A ligt, hoe groter cirkel. De reep zelf van niet te zwak papier nemen.

EEN BAL

waarmee je ook binnen kunt spelen

Wanneer het regent en je kunt niet buiten spelen, kan het gebeuren dat je toch reuzenzin hebt om een of ander balspel in de gang of in de speelkamer te gaan doen.

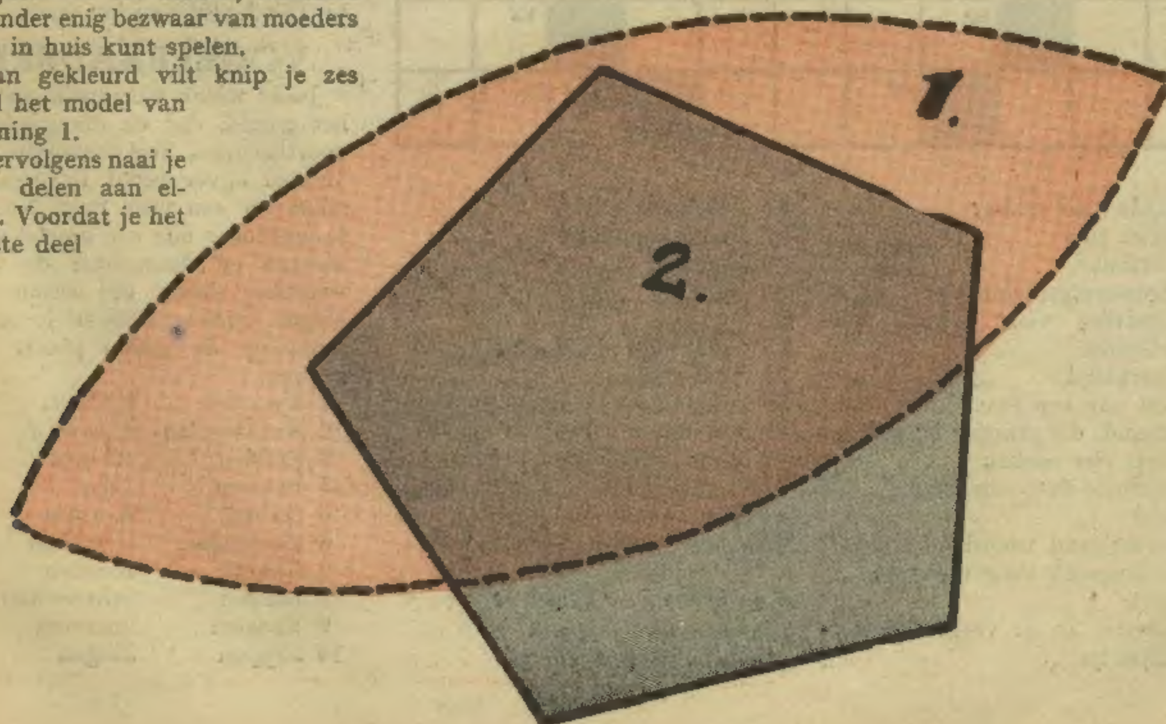
„Geen denken aan," zegt moeder natuurlijk, als ze van de gooi- en smijtplannen hoort. „In huis wordt niet gebald."

Je mooie plannetje dreigt dus in duigen te vallen, maar geen nood, we gaan een bal maken, waarmee je zonder enig bezwaar van moeders kant in huis kunt spelen.

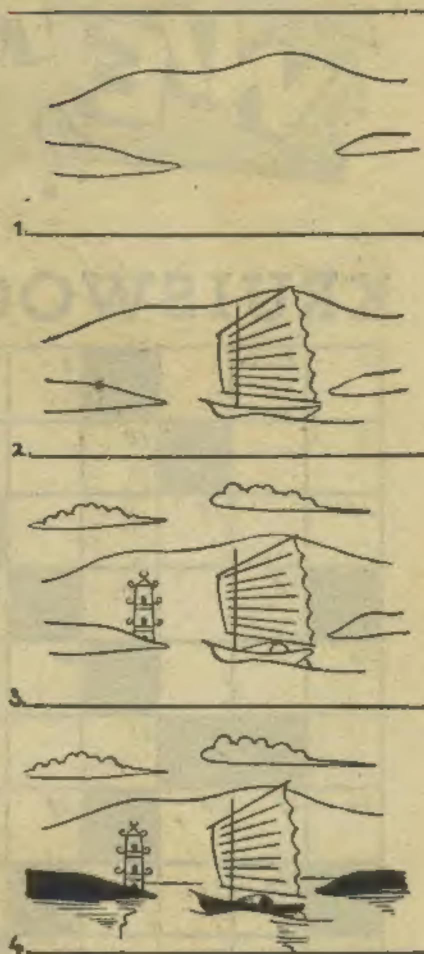
Van gekleurd vilt knip je zes maal het model van tekening 1.

Vervolgens naai je deze delen aan elkaar. Voordat je het laatste deel vasthecht, vul je de bal met watten of een ander zacht vulsel.

Voor no 2 heb je twaalf vijfhoekige stukjes vilt nodig. Het leukste staat het als je twaalf verschillend gekleurde lapjes gebruikt. Ook deze deeltjes naai je, zoals je op de tekening kunt zien, aan elkaar en je vult de bal eveneens met watten of kapok, voordat de laatste stukjes stof aan elkaar worden genaaid.

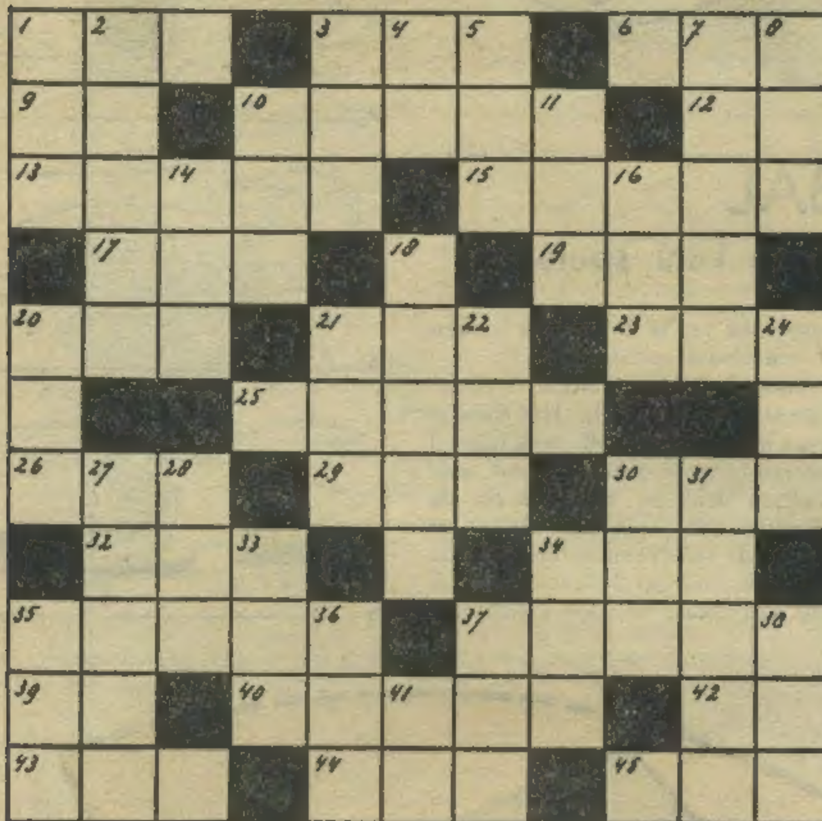

WE TEKENEN EEN CHINEES LANDSCHAP

WIE PUZZELT ER MEE?

KRUISWOORDPUZZLE

Van links naar rechts:

1 Dikke pap
3 Vestibule
6 Tegenovergestelde van mager
9 Afkorting voor arbeids-overeenkomst
10 Vloerkleed
12 Deel van een mast
13 Iemand, die grappig is; guit
15 Heeft vier wieken
17 Bovenste deel van een huis
19 Leed
20 Bevestigend woord
21 Kledingstuk voor vrouwen
23 Hevig
25 Neerslag in de vorm van korreltjes ijs
26 Betekent: still
29 Voorjaarsmaand
30 Mondvol
32 Duw
34 Erg
35 Glanzende zijden stof
37 Stuk geschut
39 Afkorting van idem
40 Vulling voor kussens
42 Persoonlijk voornaamwoord
43 Gebruikt men om te snijden
44 Vlug; snel
45 Ander woord voor tam

Van boven naar beneden:

1 Lage mannenstem
2 Rondgang
3 Verhoging onder aan je schoen
4 Amsterdams peil (afkorting)
5 Plakmiddel
7 Naam van een van onze prinsessen
8 Vaatwerk
10 Deel van een boom
11 Bovenste deel
14 Palingachtige vis
16 Ander woord voor lichaam
18 Voertuig
20 Heel verstandig
21 Gelei van vruchten en suiker
22 Grote steen
24 Deel van de mond
27 Landbouwwerktuig
28 Voorzetsel
30 Jongensnaam
31 Geur
33 Tegenovergestelde van arm
34 Soort teil
35 Hengelsnoer m. dobber en haak
36 Grappenmaker
37 Hoofd van een dier
38 Achterste gedeelte van de hals
41 Het hoofd van het gezin

VOGELRAADSEL

Jullie weten natuurlijk wel, dat het geluid, dat de diverse vogels voortbrengen, heel verschillend is. Je zegt bijvoorbeeld, dat een mus sjilpt en een vink fluit. Nu vind je hieronder nog een aantal vogelsoorten en daarachter de werkwoorden, maar die staan door elkaar. Probeer eens of je ze allemaal op de goede plaats kunt krijgen.

1	Kwartels	Kakelen
2	Nachtegalen	Koeren
3	Eenden	Roepen
4	Pauwen	Slaan
5	Hanen	Krassen
6	Koekoeken	Kwekken
7	Ganzen	Kraaien
8	Duiven	Schreeuwen
9	Kraaien	Snateren
10	Kippen	Zingen

TOVERVIERKANT

Jullie weten nu wel dat, als je de goede woorden van links naar rechts hebt ingevuld, je dezelfde woorden van boven naar beneden terugvindt.

1 Het dikke rechte deel v. e. boom
2 Heel dunne, losgeweven stof
3 Meisjesnaam; afkorting v. Alida
4 Fijngemalen graan

●

DIERENSILHOUET

Knip de zwarte stukjes netjes uit en probeer daar dan eens een dier van te leggen, dat ons allen heel goed bekend is.
Wat is dat voor een bekend beest?

VISITEKAARTJE

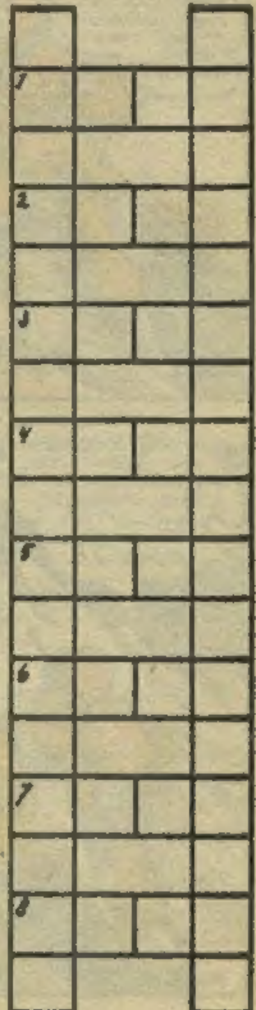
R. BOM
LEEK

Welk beroep heeft deze meneer?

RAADSELTJES

1. Hoe kan men 20 krijgen als men 1 van 19 afneemt?
2. Welke met twee cijfers geschreven getallen worden groter wanneer men het linkercijfer van die getallen wegneemt?

LADDER-RAADSEL

1 Vervoermiddel op sneeuw of ijs
2 Zit van voren in je gebit
3 Ander woord voor iedere
4 Klein zoogdier met stekels
5 Ontkennend voegwoord. Het betekent: „en ook niet"
6 Gebed; verzoek
7 Voorzetsel; ook bijwoord dat onder andere „voorbij" betekent. Pijn gaat....
8 Tegenovergestelde van lang

Als je de hokjes goed hebt ingevuld, krijg je op de eerste en laatste rij van boven naar beneden elk een dier.

OPLOSSINGEN
VAN DE PUZZLES UIT ONS VORIG NUMMER

Kruiswoordpuzzle

S		Z	A	K		K	A	P
T	R	O	U	W		N		A
E		N		A	L	I	D	A
K	A	N	A	R	I	E		R
	V	E	R	T	E		S	S
A	R	B	E	I	D	E	N	
C	O	R		E		L	O	L
H		I		R	E	K	E	L
T	U	L	P		B	E	K	

Drie Tovervierkanten

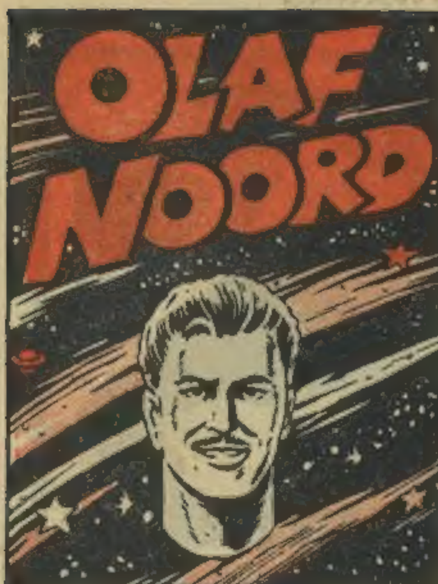
V	O	N	K						
O	V	E	N						
N	E	R	O						
K	N	O	P	E	L	S			
			E	Z	E	L			
			L	E	N	A			
			S	L	A	K	A	A	L
						A	R	M	E
						A	M	E	N
						L	E	N	S

Dierenpuzzle-verhaal

DE*ZE BRA*CHTEN
BEET*JE GELD*
V*EEL ANDE*REN
TOC*H ERT*EGEN
ONTSNAP*PING U IN*
*GIER*IG
KN*AP EN*
*PAAR D*AGEN
SOM*S LANGE*
WA*AR EN D*OOR
ON*TIJ GER*EED
HE*B EER*LIJK
S*PAN TER*UG

Lettersom

Bloemen + feest = bloemenfeest.

OLAF NOORD

GEEF DE MOED NIET OP, DIAL! MIJN VOORRAAD ZUURSTOF IS OOK BIJNA VERBRUIKT. DEZE GANG ZAL WEL NAAR BUITEN VOEREN, KOM MEE!
IK ZAL HET PROBEREN..

OLAF !!! MIJN HOOFD.... ... IK .....
DIAL!! AI!
ZE VERLIEST HET BEWUSTZIJN!
73-43

DAN ZAL IK HAAR MAAR DRAGEN! ARM MEISJE! IK HOOP DAT DEZE GANG NAAR BUITEN VOERT, WANT ANDERS ZIJN WE VERLOREN! DE GROND STIJGT HIER EN HET IS OOK ZO DONKER NIET MEER! MISSCHIEN HET INWENDIGE VAN EEN KRATER!

GELUKKIG! NET WAT IK DACHT! EEN KRATER! IK HOOP DAT WE NU GEEN MAANMONSTERS TEGENKOMEN! VLUG NAAR BOVEN EN DAN OP ZOEK NAAR ONZE EXPEDITIE. HET KAN NIET VER ZIJN!

WAT ZOEKEN WE HIER OOK EIGENLIJK OP DIE KALE, DROGE, PLANEET!!? PFF! IK BEN BOVEN!

GELUKKIG, DAAR IS ONZE UURAN-EXPEDITIE! IK ZIT HONDERD KEER LIEVER OP MOEDER AARDE! MAAR JA...! IK HEB DIT ZELF GEWILD! AI, AI! MIJN HOOFD! NET OP TIJD.....!?!

LATER AAN BOORD VAN HET RUIMTESCHIP „THULE".
GELUKKIG, IK ZIE DAT JE WEER HELEMAAL DE OUDE BENT, DIAL. EN HOE VOND JE DIT UITSTAPJE?
HM, 'T WAS ALS EEN NARE DROOM MAAR IK HAD HET TOCH NIET WILLEN MISSEN!